

ἀφτωβολῶ θήρ. (Οἶα).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ.
Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. ἀστραφτωβολῶ κττ.

Λάμπω, φωτοβολῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

***ἀφτωματῆς** ἡ, ἀφτωματὲ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀφτωμα < ἀφτω.

Λάμψις.

ἀφυλάκιστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυλακιστὸς < φυ-
λακίζω.

Ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν. Συνών. ἀφ-
λάκωτος.

ἀφυλάκωτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀφ'λάκοντους
Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυλακωτὸς < φυ-
λακῶνω.

Ἀφυλάκιστος, ὁ ἰδ.

ἀφύλαχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφύ-
λαχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφύλαγος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.) ἀφύλαγους βόρ. ἰδιώμ. ἀφύατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφύλακτος.

1) Ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.) Τσακων.: Ἀφύλαγο ἀμπέλι-σπίτι-χωράφι κττ.
σύννηθ. || Παροιμ. Ἀφύλαχτου βιὸς τοῦ τρώει οὐ λύκους (ἐπὶ
διαρπαγῆς παρημελημένης περιουσίας) Μακεδ. 2) Ὁ
μὴ προφυλαττόμενος Πόντ. (Κερασ.)

ἀφύλλιστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 135—
Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυλλιστὸς <
φυλλιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων φύλλα ἐνθ' ἄν.: Δέντρο ἀφύλλιστο ΚΠα-
λαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφυλλος, ἀφύλλωτος.

ἀφυλλος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ) κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφυλλος.

Ἀφύλλιστος, ὁ ἰδ. Τὸ οὐδ. Ἀφυλλο καὶ τοπων.
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀφύλλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφύλλωτος.

Ἀφύλλιστος, ὁ ἰδ.: Δέντρον ἀφύλλωτον.

ἀφυπνώνομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀφ υπνω.

Ἀποκοιμοῦμαι: ἄσμ.

Πέτε πῶς ἀφυπνώθητε τῷ ἤρταν οἱ μαθηταὶ του
τῷ ἐκλέψαν τον τῷ ἐπῆραν τον με τοῖς μαθητρίς του.

ἀφύραχτος ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν.) κ.ά. ἀσφύραχτος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀφύραστος Λεξ. Μπριγκ. ἀφύραγος
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ.
127—Λεξ. Βλαστ. 484 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φύραχτὸς < φυ-
ραίνω.

1) Ὁ μὴ ὑφιστάμενος ἢ ὁ μὴ ὑποστάς ἐλάττωσιν
κατ' ὄγκον ἢ βάρος ἢ πληθὺς ἐνθ' ἄν.: Ἀφύραγο χρυσάφι
ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Ἀφύραγο ἄλεσμα-νερό Λεξ. Δημητρ.
Ἀφύραγες πέτρες αὐτόθ. || Φρ. Ἀφύραχτα νὰ 'ναι! (εὐχὴ
ἐπὶ παιδίων, ζώων κττ.) Σέλιν. 2) Ὁ ἐστερημένος σκυ-
βάτων Λεξ. Δημητρ.: Ἀφύραγα σιτίγια. 3) Ὁ μὴ στει-
ρεύσας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ πηγάδι εἶναι ἀσφύραχτο.

ἀφυσευτῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀφυσευτὴς Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσευτος.

Ἑλλειψις καλῆς ἀνατροφῆς καὶ λεπτῶν τρόπων.:
Ἡ-ρ-ἀφυσευτῆς αὐτ'νοῦ τ' ἀνθρώπ' εἶναι ἄλλου πρᾶμα, δὸν
βλέπ'ς κι δὸν σ'χαίνισι.

ἀφύσευτος ἐπίθ. Θράκ. ἀφύσιφτους Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ στηρητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυσευτὸς < *φυσ-
σεύω.

1) Ὁ στερούμενος ἀνατροφῆς καὶ καλῶν τρόπων,
κακοαναθρεμμένος ἐνθ' ἄν.: Δὲ δὰ καθουγήδιψι τὰ πιδιά
τ' ἀπὸ μ'κρὰ κι βγήκαν ἀφύσιφτα Ἱμβρ. Πβ. ἀφύσικος Α13.

2) Λίχνος, κοιλιόδουλος Ἱμβρ.

ἀφύσητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω.Δημητρ. ἀφύσιτος Πόντ.
(Κερασ.) ἀφύσιτος Κύθν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφύσητος.

1) Ὁ μὴ ἐξωγκωμένος δι' ἐμφυσήσεως Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ.: Ἀφύσητο πλεμόνι. β) Ὁ μὴ ἀναρριπισθεὶς Λεξ.
Δημητρ.: Ἀφῆσες τῇ φωτὶ ἀφύσητη κ' ἔσβησε. 2) Ὁ
μὴ ὑπομένων, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος οὔτε κἂν φύσημα, λε-
πτεπίλεπτος Κύθν.: Παροιμ.

Ἀφύσιτος βρακὶν ἐφόρει | κ' ἔσκυφε κι ὄλο τὸ θῶρει,
κι ἂν τὸ φόρει, ποῖος τὸ θῶρει;

β) Καλλωπιστὴς Κύθν. 3) Μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ἢ
μὴ βινηθεῖσα Πόντ. (Κερασ.)

ἀφύσικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀφύσ'κα Στερελλ.
(Αἰτωλ. Λοκρ.) ἀφύδ'κα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος.

1) Κατὰ τρόπον ἀφύσικον Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀπρε-
πῶς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): Φέρθ'κι ἀφύδ'κα Ἡπ. 3) Κατὰ
τρόπον ἀηδῶς ὀχληρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μῶρεχτι ἀφύσ'κα
ἀπ' τ' βρόμα τ' ἀπόπατ'. Πβ. ἀχαμνὰ 3. 4) Ὑπερ-
βολικῶς Στερελλ. (Λοκρ.): Τὸν ἔδ'ρι ἀφύσ'κα. 5) Βα-
ρέως Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀφύσ'κα ἀρρώστησα.

ἀφυσικάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀφυσ'κάδα Β. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀφύια, νωθρότης διανοητικῆ: Ποῦ 'καῖνος νὰ πάρ'χαμ-
πάρ' π'ν ἀφυσ'κάδα ποῦ 'χει!

ἀφυσικαίνω ἀμάρτ. ἀφυσ'καίνω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος.

Εἶμαι ἀφύσικος, ἄσχημος.

ἀφυσικῆς ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος.

1) Δυσμορφία. β) Μετων. ἄνθρωπος δύσμορφος:
Τί ἀφυσικὰ εἶν' αὐτός! Συνών. ἀφυσικίλα 2. 2)
Κατὰ πληθ. α) Λόγοι αἰσχροί: Δὲν τὸν κάνω παρέα,
γιατὶ λέει ἀφυσικιές. Συνών. ἀφυσικόλογο. β) Αἰ-
σχραὶ παρὰ φύσιν πράξεις: Τὸν πιάσανε ποῦ ἔκανε ἀφυσικιές.
γ) Τὰ αἰδοῖα. Συνών. ἀφύσικα (ἰδ. ἀφύσικος Β3).

ἀφυσικίλα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀφυσ'κίλα Πε-
λοπν. (Ἀνδρουσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀτοπος, ἀπρεπὴς ἐμφάνισις Πελοπν. (Βούρβουρ.)

2) Ἀφυσικῆς 1 β, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀνδρουσ.)

ἀφυσικόλογο τό, ἀμάρτ. ἀφυσ'κόλογο Ἡπ. (Πρέβ.)
Λευκ. ἀφυσ'κόλουγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀφυσ'κόλ' Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Συνήθως πληθ., λόγοι αἰσχροί, ἀπρεπεῖς ἐνθ' ἄν.: Τί
ἀφυσ'κόλογα εἶν' αὐτὰ ποῦ λές! Πρέβ. Συνών. ἀφυσι-
κῆς 2 α, κακόλογο.

